

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

S U M A R

ACȚIUNEA DE FOLOS NEDATORAT (Art. 351 C. com.)
(Urm. a 2-a) de d-l C. Toneanu.

JURISPRUDENȚA ROMANA:

Curtea de apel din Iași, s. II: *Casa de scont și împrumut din Iași cu Major D-r Miculescu, Elena Rusovici și alții*, cu o *Observație*, de d-l D. Alexandresco;

Tribunalul Județului R.-Sărat: *Maria P. Tătăranu, Casa Ieshek & Co și alții cu C. Gr. Baglat și alții (poprire)*;

Camera de punere sub acuzare a Curții de apel Craiova: *Nae Dinu Florescu*.

ACȚIUNEA DE FOLOS NEDATORAT

(Art. 351 C. com.)

(Urmarea 2-a) (*)

2° *Opiniune.* Acțiunea de folos nedatorit este de natură cambiară. Această opinie care începe a triumfa în Italia atât în doctrină cât și în jurisprudență, ni se pare mai fondată.

În adevăr, în opinia contrarie se zice: singurile acțiuni care derivă din cambie, sunt acțiunea directă și acțiunea de regres; și tot în acea opinie însă se adaugă că «analogă cu acțiunea de profit nedatorat, este aceea ce se cuvine acceptantului contra trăgătorului (care nu ia furnizat valoarea necesară pentru plata efectului), și tot așa și aceia care se cuvine trăgătorului contra trasului». Or, ne întrebăm: dacă acțiunea de folos nedatorit acordată de art. 351 C. com. este analogă cu acelea, pentru ce legiuitorul comercial nu le-a regulat pe toate, sau mai bine de ce nu le-a lăsat pe toate dreptului comun? Generalisând, ne întrebăm: pentru ce legiuitorul comercial a creat art. 351 și de ce nu a acordat acțiunea aceasta contra emitentului unei cambii nedomiciliate? Cine admite că acțiunea de folos nedatorit din art. 351 C. com. este acțiune, ordinară trebuie, necesarmente, să admită că ea se poate intenta și contra acceptantului și emitentului unei cambii nedomiciliate, pentru că și aceștia pot trage profit nedatorit în dauna posesorului. Dreptul comun nu distinge în privința admisibilității acțiunii pentru injusta im-

bogățire în dauna altuia; cu toate acestea se opune de a se estinde și la emitentul cambiei nedomiciliate însuși art. 351 C. com. Dar chiar dacă am admite că acțiunea aceasta din art. 351 ar fi o acțiune ordinară de drept comun, civilă sau comercială, ar fi însă foarte greu de a o determina. Să i zicem acțiune de îmbogățire după dreptul comun nu se poate, fiind-că nu se acordă de cât în cazul prevăzut de acest articol; să i zicem că e asimilată cu acțiunea care rezultă din raportul fundamental care a dat naștere cambiei, și aceasta e nefondat, fiind-că nici un raport juridic nu există între posesorul cambiei și raportul fundamental. Deci în sistemul contrar nu s'ar putea determina această acțiune de folos nedatorit.

Dar că acțiunea aceasta este cambială, rezultă după cum se exprimă Curtea de casație din Torino (*) din *litera legei, spiritul ei și lucrările preparatorii*:

Litera legei. În art. 351 C. com. care acordă această acțiune, se vorbește *tot d'auna și numai de «trăgător» de «posesor al cambiei» și de «emitentul biletului la ordin»*, de unde se vede că nu ne putem depărta de figura contractului său raportului cambiar. Ast-fel, acțiunea de folos nedatorit, ca una ce rezultă din raportul cambial, se găsește în mod logic coprinsă în expresiunea de «*acțiuni care derivă din cambii*» din art. 949 C. com. care o declară prescrisă prin trecere de cinci ani; și aceasta cu atât mai mult cu cât în art. 351 care vorbește de această obligație se zice că trăgătorul «rămâne» obligat, ceea ce în mod logic și necesar presupune *permanența*, fie sub o altă formă de cât a legăturii vechi, căci dacă s'ar trata de un raport nou, atunci s'ar fi exprimat cu un alt verb, cum de exemplu «*a deveni*». În fine, art. 949 vorbește la plural «*acțiunile care derivă din cambii*»; or, din cambii pot naște, deriva, numai *acțiunea cambială și aceia de profit nedatorit*, deci numai două. Prima e una și tot d'auna aceiași fie că se exercită direct, fie pe cale de regres. Deci, din momentul ce art.

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No 3 din 1905.(*) *Cas. Torino, 18 Martie 1892: Foro Ital. 1892, I, 433.*

949 C. com. vorbește la plural, are în vedere și coprinde în mod necesar ambele aceste două acțiuni: *cambială* și *de profit nedatorit*.

Spiritul legii: Rațiunea scurtării la cinci ani a prescripțiunii pentru cambii, care în alt fel ar fi fost de 10 ani, constă în raportul *cambial* pe care părțile l'au avut în vedere și l'au pus în ființă și pe urmă l'au manifestat materialmente și formal dându-i forma extrensecă de cambie. Aceasta aș voit părțile cu toate avantajele și cu toate inconvenientele relative. Ei bine și acțiunea de folos nedatorit naște tot din contractul cambial, fără el n'ar exista, în cât cea ce trăgătorul, emitentul sau acceptantul, elemente toate subiective ale contractului cambial, aș da, este în virtutea acestui contract originar cambial; și din acest raport cambial rămâne acțiunea de folos nedatorit până la stingere, fiind că ea este acordată posesorului cambiei numai *întru cât și pe cât timp este debitor și purtător al cambiei*, care deci este sorgintea și titlul acțiunii însăși, care apoi se cuvine și se poate exercita numai contra acelora cari aș pus în mod formal în ființă contractul cambial.

Lucrările pregătitoare. Este destul a citi, zice Curtea de Casație din Torino, procesele verbale din 14 Octombrie 1869 (No. 29), 31 Maiu 1870 (No. 376) și 22 Martie 1872 (No. 864) ale *Comisiunii* create prin decretul din 9 Septembrie 1869, pentru a se convinge că în prescripția de cinci ani a acțiunilor *nascenti* (se zicea atunci *derivanti* cum se zice azi) din cambii, este coprinsă și acțiunea de folos nedatorit. Numai în vederea și pentru efectul de a coprinde tocmai această acțiune în dispoziția de prescripție împreună cu acțiunea cambială că s'a extins la cinci ani termenul prescripției de trei ani, care în sistemul legii germane luată ca tip de legiuitorul italian, investea acțiunea cambiară *singură*, lăsând pe cea de îmbogățire regimului ordinar de prescripție. S'a zis și s'a consemnat în procesul verbal, declarațiunea că s'a extins la cinci ani termenul prescripției acțiunilor, *cari se nasc (nascenti), cari derivă (derivanti)* din cambie tocmai pentru ca să coprindă și pe cea de folos nedatorat. Și termenul de cinci ani a rămas, precum a rămas și expresiunea articolului, modificată numai prin substituirea participiului present al verbului «*derivare*» în locul participiului present al verbului «*naștere*» cu efectul precum se vede, filologic și logic de amplificatiune mai mult de cât de restricțiune. Și după aceasta nimeni n'a mai zis vr'o dată că s'a inovat asupra acestui lucru. Din contră în relațiunea comisiunii camerei (Mancini; Pasquali) 23 Iuniu 1881 (Lavori preparatorii sul codice di commercio, pag. 206) se găsește acțiunea de profit

nedatorat calificată expres ca «*dependentă a raportului* care a servit de basă la *emisiunea cambiei*» și apoi la pagina 327, declarațiunea de a fi «menținută», să se noteze bine «menținută» prescripția de cinci ani pentru acțiunile «*derivanti dalla cambiale*» în care deci intră și aceia de profit nedatorit ca «*dependente da rapporti che servono di base alla emissione della cambiale*». Deci nu se poate esclude din art. 949 C. com. acțiunea de profit nedatorit. —

— S'a pus înainte, pentru a combate această opinie, următoarea formulă: «*acțiunea de profit nedatorit este pentru terțiul posesor al cambiei, cea ce acțiunea directă de plată este pentru primitorul originar*» adică, cambia poate să se găsească la scadență în mâinele originalului primitor care a dat pentru cambie echivalentul necesar, și atunci pretinde formula de mai sus, acesta are acțiunea născută din raportul originar; sau poate să se afle în mâinele unui terțiu giratar și atunci acelaia se cuvine acțiunea de folos nedatorit fiind că lui nu i s'ar putea cuveni acțiunea care rezultă din raportul d'întăiu, ca primitorului originar, fiind că raportul între el și trăgător rezultă numai din cambie, și deci, el are această acțiune de îmbogățire dată de legiuitor, precum primitorul originar are pe aceia din raportul primitiv. Formula aceasta însă este fantastică: 1° fiind că art. 351 C. com. nu distinge între primul posesor și posesorii succesivi ai cambiei; ori căruî posesor i se acordă acțiunea de profit nedatorit, fiind că nu face această arbitrară distincțiune; 2° ar urma că atunci când posesorului originar nu i se cuvine acțiunea din raportul primitiv, să nu se cuvină nici terțiului posesor acțiunea de folos nedatorit dacă este adevărat că lui i se cuvine această acțiune în locul aceleia, și când aceia nu se cuvine nici aceasta nu trebuie acordată. Și aceasta se întâmplă atunci când primul posesor a primit cambia cu formula stipulație că prin cambie s'a făcut novațiune, cas în care nu se mai poate folosi de acțiunea din raportul originar.

Manara, renumitul comercialist și profesor italian, ilustrează aceasta cu un exemplu practic. Ast fel, *C* a cumpărat mărfuri de la *T* și i le-a plătit cu o cambie pe care a tras-o asupra lui *M*. Se presupunem, că în acest cas cambia a fost dată și primită cu putere de novațiune; cea ce face că prin liberarea tratei asupra lui *M* a rămas stinsă acțiunea care se cuvenea vânzătorului *T* în contra cumpărătorului *C* pentru plata prețului vânzării, și deci în locul aceleia acțiunii s'a substituit acțiunea cambială de regres care se cuvine primitorului *T* (prim posesor) contra trăgătorului *C* în casul când *M* la scadență nu plătește cambia. În acest cas *T*, fiind că n'a făcut protest în timp

util, este decăzut din acțiunea de regres contra lui *C*; e întrebarea: se va cuveni lui *T* acțiunea de folos nedatorit contra lui *C*? Da, *dacă și întru cât C* a tras profit în dauna lui *T*. Deci, *dacă C* demonstrează că a făcut provisia lui *M* pentru întreaga valoare a cambiei, nu se va cuveni lui *T* acțiunea de îmbogățire contra lui *C*. Nu i se va cuveni nici chiar când n'a scos nimic de la *M* care să presupunem că în acel timp a căzut în faliment. Dacă se va dovedi că *C* a făcut provisia lui *M* numai pentru jumătate, *T* va avea contra lui *C* acțiune de îmbogățire pentru jumătate cu cât *C* a tras profit. Dacă, în fine, *C* n'a făcut nici o provisie lui *M*, atunci *T* va avea contra lui *C* acțiunea din art. 351 C. com. să ia întreaga valoare a cambiei. *T* nu poate lucra contra lui *C* în baza raportului primordial de vânzare, fiind-că acel raport a dispărut o dată cu liberarea cambiei, care în ipotesea noastră a operat novațiune. *T* lucrează deci *dacă și întru cât e cazul*, prin acțiunea de folos nedatorit, care este cu totul deosebită de aceia care naște din raporturile fundamentale și care rămâne stinsă prin darea cambiei. Și tot cu această acțiune de folos nedatorit, precum poate lucra *T* primitorul originar al cambiei, tot așa pot lucra și succesivii giratari cari devin în urmă posesorii cambiei; *însă nu este pentru ei această acțiune, aceia ce ar fi pentru T în ipotesea acțiunii care derivă din cumpărare-vânzare; acțiunea de folos nedatorit este pentru ei ca și pentru T o acțiune specială, cu totul deosebită* fie prin conținutul ei, fie prin origina ei, fie prin condițiunile exercițiului ei *de aceia care derivă din raporturile fundamentale*. Și pentru a vedea și mai bine deosebirea intrensecă, substanțială, între aceste două acțiuni, să urmărim departe examinarea lucrurilor în această ipotesă. Iacă aceiași speță, cu singura deosebire că cumpărătorul *C* dă vânzătorului *T* trata asupra lui *M* nu cu titlu de plată definitivă, adică fără scop de novațiune, ci cu scopul ca *T* să aibă prin trată un mijloc mai sigur sau mai comod a obține plata contra sa pentru prețul mărfurilor vândute. Nu e dar novațiune, și raporturile anterioare cambiei și conservă efectele lor; deci obligația cumpărătorului *C* de a plăti prețul mărfurilor coexistă cu obligația ce, lui ca trăgător, îi incumbă să plătească cambia pe cale de regres. Decăzut *T* din acțiunea cambiară de regres contra trăgătorului *C*, va putea *T* să lucreze indiferent contra lui *C* prin acțiunea de folos nedatorit, sau prin acțiunea ce rezultă din raportul primitiv de cumpărare-vânzare? Nici de cum. El va trebui să lucreze ori cu una ori cu alta, după cum se găsește ori în condițiunile uneia ori în ale alteia. Dacă, de exemplu, *C* a făcut pro-

visia lui *M* pentru întreaga sumă a tratei, dar *M* e căzut în același timp în faliment și nu mai poate plăti nimic lui *T*, acesta nu poate exercita contra lui *C* acțiunea de folos nedatorit, pentru simplul motiv că *C* cu liberarea cambiei nu a tras nici un profit nedatorit în dauna lui *T*. Va putea însă *T* în acest cas să exercite contra lui *C* acțiunea ce derivă din raportul fundamental, adică acțiunea pentru plata mărfurilor vândute lui? Da; numai bine înțeles ca *T* să nu fi prejudecat prin negligența sa drepturile lui *C* ca trăgător al cambiei, adică în cazul nostru să nu fi lăsat să se prescrie acțiunea cambiară contra lui *M*. Și răspunsul afirmativ are rațiunea sa în aceasta, că trata liberată lui *T* pentru ca el să aibă prin trânta un mijloc mai lesnicios, mai comod, mai expeditiv pentru a obține plata mărfii vândute lui *C*, trebuie ca această plată să nu o fi putut obține prin acest mijloc, adică cu cambia, fără culpa sa; deci rămâne în tot-d'auna obligația lui *C* de a plăti marfa cumpărată, și deci acțiunea corespunzătoare lui *T* de a obține plata mărfii vândute. *Însă această acțiune este cu totul alta de cât aceia de folos nedatorit prescrisă de art. 351 C. com., și aceasta poate să fie exercitată de terții posesorii ai cambiei când T a transmis-o prin gir; și dacă o atare acțiune este exercitată de terții nu e din cauză că ea corespunde acțiunii care derivă din raportul fundamental ce s'ar cuveni primitorului T, este din contră aceeași acțiune de folos nedatorit ce ar fi putut exercita T când el ar fi rămas posesorul cambiei. Formula dar prin care se stabilește paralelismul între acțiunea cuvenită primului portor al cambiei și terții giratari nu poate să existe.*

Acum să examinăm *diferința între acțiunea care derivă din raportul fundamental pentru care s'a emis cambia și aceia de folos nedatorit permisă de art. 351 C. com.* Codicele comercial prin art. 351 regulează cambia și raporturile juridice ce se crează prin ea, iar nu raporturile juridice preexistente cari au dat naștere emiterei cambiei. Dacă cu toată emiterea cambiei, în tesă generală, primitorul său remitentul conservă acțiunea ce rezultă din raporturile fundamentale, apoi aceasta nu rezultă din art. 351 C. com. ci din regulele dreptului comun, după care novațiunea nu se presupune nici o dată ci trebuie ca voința de a o efectua să rezultă clar din însuși actul. Or, din acest act juridic care este cambia nu rezultă *necesarmente* această voință (cestiune controversată după cum vom vedea mai la vale). Acțiunea din raportul fundamental nu rezultă din cambie, acest raport este anterior ei, pe când acțiunea de folos nedatorit este regulată de instituțiunea cambială și presupune acelaia care o exercită posesiunea cam-

biei, a unei cambii perfect valide, nelipsindu-i altceva de cât că posesorul e decăzut din acțiunea cambială de regres. De sigur că de regulă și exercițiul acțiunii de folos nedatorit cere în fapt examinarea raporturilor fundamentale, însă numai întru cât acest examen e necesar a determina măsura, quantumul îmbogățirei, iar nu pentru că acțiunea de folos nedatorit are sorgintea sa în raportul fundamental. Și atât e de adevărat că acțiunea de folos nedatorit nu procede din raportul fundamental este că tocmai diferă între ele: *prin acțiunea de îmbogățire posesorul cambiei cere aceia cu care în alt chip—pentru că el a decăzut din acțiunea cambiară de regres—trăgătorul a tras profit nedatorit în dauna sa; obiectul dar al acestei acțiuni este îmbogățirea trăgătorului și acțiunea poate să fie exercitată numai dacă îmbogățirea există și în măsura cu care s'a îmbogățit; acțiunea însă care rezultă din raportul fundamental nu e tocmai limitată la îmbogățire, ci are de scop urmărirea prestațiunii integrale care constituie obiectul obligației primitive.* Că apoi creanța care rezultă din raportul fundamental poate să fie deosebită de îmbogățirea trăgătorului. Deci, tragem de aci conclusia că nu este adevărat că *«acțiunea de profit nelegitim este pentru posesorul cambiei aceia ce acțiunea directă de plată este pentru primitorul originar»*. Nu. Acțiunea de îmbogățire este pentru terțiul posesor aceia ce această acțiune este pentru primitorul original, adică o acțiune cu totul diferită prin sorgintea sa juridică și prin obiectul său și prin condițiile exercițiului său, de acea care rezultă din raportul său fundamental. Deci, am făcut credem evident că este nefondat acel paralelism invocat, și prin urmare și mai puțin adevărată teoria care constă în a afirma că *«ca equivalent al acțiunii de plată, acțiunea de îmbogățire are ca și ea aceiași natură identică și e supusă la același termen de prescripție»*.

— Mergând mai departe în susținerea acestei opinii, Manara zice cu drept cuvânt că legiuitorul italian consideră acțiunea de profit nelegitim ca un *residuu* sau *succedare* a acțiunii cambiare, căci prin art. 351 C. com., după cum am văzut, se zice *«trăgătorul rămâne obligat etc.»*, cea ce va să zică că a voit să înțeleagă persistența legăturii obligatorii, nu însă că s'ar referi la identitatea persoanei obligate. În adevăr, legiuitorul italian neacordând această acțiune posesorului cambiei contra acceptantului său emitentului, este o dovadă că a făcut din această acțiune o simplă urmare a acțiunii de regres din care posesorul a decăzut. E adevărat că legiuitorul a acordat această acțiune și contra acceptantului și emitentului unei cambii domiciliare, contra cărora nu se cuvine poseso-

rului acțiune de regres ci acțiune directă; însă fiind că această acțiune directă are cea mai mare analogie cu aceia de regres, supusă fiind ca și aceasta la decadență (art. 341 C. com.), deci această estensiune nu face de cât să confirme regula, adică că acțiunea de îmbogățire în legislația noastră nu e de cât o succedare a acțiunii de regres. Dar de ce legiuitorul nostru spre deosebire de cel german de unde a luat italienii art. 326 C. com. (rom. 351) nu acordă posesorului cambiei, acțiunea de folos nedatorit, contra acceptantului său emitentului unei polițe nedomiciliate? Rațiunea o găsim în art. 949 No. 2 care supune la prescripția de cinci ani toate acțiunile *derivând din cambii*. Trebuie să avem în vedere toată legea pentru a motiva o dispoziție legislativă; ast-fel raționamentul ce trebuie să'l fi făcut legiuitorul când a negat în art. 351 C. com. posesorului cambiei acțiunea de profit nedatorit contra acceptantului său emitentului a fost aceasta: dacă acțiunea de îmbogățire, ca acțiune care derivă din cambie se prescrie prin curgere de cinci ani și dacă tot prin cinci ani se prescrie și acțiunile cambiare directe, lipsește ori-ce rațiune pentru a acorda posesorului cambiei contra acceptantului său emitentului acțiunea de îmbogățire; contra lor se acordă posesorului acțiunea directă, acțiune mai eficace al cărui exercițiu nu este subordonat acelor condiții speciale la care e subordonată acțiunea de îmbogățire; e ridicol să-i mai dăm posesorului contra lor o acțiune subsidiară de o eficacitate mai mică. Mijlocul acesta subsidiar este dat posesorului contra trăgătorului și chiar contra acceptantului său emitentului unei cambii domiciliare, pentru că acțiunea lor este supusă la decadență și deci este just și equitabil ca posesorul cu toată decadența să aibă contra lor un mijloc spre a-și valora,— între oare cari limite și oare cari condiții — obligația lor cambiară. Deci după legislațiunea italiană, unde toate acțiunile cari derivă din cambii se prescriu prin cinci ani, e chiar absurd a concede ceva mai puțin aceluia care are mai mult.

— Acum să răspundem și la alte două obiecțiuni care se face teoriei susținută în această a doua opinie:

1° Se zice că: dat fiind sistemul legislațiunii italiene, — luat după tipul german—de a considera obligația cambiară ca o obligație esențialmente formală—după care raporturile de valoare și provisie nu sunt recunoscute ca raporturi cambiale și se face abstracție de raportul juridic preesistent sau concomitent cu cambia—*nu se poate recunoaște o acțiune cambiară în acțiunea de folos nedatorit, în care fie numai pentru a determina quantumul îmbogățirei, se cere un examen asupra unor raporturi străine promisiunii formale*

cambiare.—Răspundem : este adevărat că din această cauză acțiunea de îmbogățire nu se poate considera ca o acțiune cambială în sens strict, riguros al cuvântului. Acțiune cambială în sens strict este numai aceea care răspunde la obligația formală cambială, adică acțiunea directă care răspunde la obligația de a plăti și acțiunea de regres care răspunde la obligația de a face a se plăti. Acțiunea de îmbogățire de și nu e cambială în sens strict, are însă sorgintea sa juridică în cambie și e determinată de dreptul cambial, care face din ea o acțiune vădit distinctă de acțiunea comună de îmbogățire injustă în dauna altuia, ea face parte integrantă din acțiunea cambială și are de scop de a tempera după cerințele equității, după apreciația legiuitorului, consecințele decadentei acțiunii cambiale de regres, ea e acordată din cauza aceasta ca o *succedere* specifică a acțiunii de regres, având de obiect urmărirea aceleiași obligațiuni cambiare întru atât întru cât trăgătorul s'a îmbogățit în dauna posesorului; *primește dar de la cambie natura sa, caracterul său*; ea este acțiune care derivă din cambie, pentru a întrebuița expresia cu care se servă art. 949 al. 2 C. com., și deci se poate numi cum o numește doctrina germană: *acțiune cambială în sens lat*:

2° Se zice că : distincția între acțiune cambială *stricto sensu* și *lato sensu* e subtilitate care trebuie lăsată doctrinei germane; legiuitorul italian n'a voit să sancționeze o atare distincțiune când în art. 323 it. (care la noi nu există) a vorbit de *azione cambiaria* și din contră în art. 919 No. 2 it. (român 949 No. 2) a vorbit de *azioni derivanti dalle cambiali*.—Răspundem : faptul este că legiuitorul în art. 919 No. 2 (rom. 949 No. 2) când stabilește durata prescripției vorbește de *acțiuni cari derivă din cambii*, pe când în art. 323 it., unde atribuie cambiei efect de titlu executoriu, vorbește de *acțiune cambială*; deci la formule legislative deosebite răspund idei deosebite. Fapt este că, prin expresia *azione cambiaria* se indică propriu acea acțiune care răspunde la formală obligațiune cambială, fie directă fie de regres; tot așa expresia *azioni derivanti dalle cambiale* denotă și coprinde fie aceste acțiuni cambiale în sens strict, fie acțiunea de folos nedatorit care de și nu răspunde în plin la formală promisiune cambială, însă tinde a valora această promisiune dacă și întru cât trăgătorul s'a îmbogățit în dauna posesorului, și trage ființa în tot-d'auna de la cambie, a cărei ea este o consencință, o filiațiune, o derivațiune. Nu e subtilitate distincția între *acțiune cambială în sens strict* și *în sens mai lat* sau între *acțiune cambială* și *acțiuni cari derivă din cambii*; distincția este impusă nu numai

de litera legii, dar și de spiritul ei. Și chiar dacă este subtilitate ea nu se poate imputa legii, căreia trebuie să ne plecăm; căci dacă am admite teoria contrariă, care recunoaște acțiunii de folos nedatorit caracterul acțiunii ordinare de îmbogățire, ar trebui atunci să zicem că legiuitorul a căzut într'o manifestă absurditate când a negat această acțiune ordinară acceptantului său emitentului (2).

(Va urma)

C. N. Toneanu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 15 Decembrie 1904

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte
Casa de scont și împrumut din Iași cu Maiorul D-r Miclescu,
Elena Rusovici și alții

Usufruct legal.—Decădere de drepturi.—Interpretare strictă.—Folosință legală.—Perderei acestui drept pentru tot-deauna prin a doua căsătorie a mamei. — (Art. 340 C. civ.).

Orî-ce decădere de drepturi fiind de strictă interpretare, se interpretează în mod riguros și restrictiv.

După art. 340 din Codul civil, mama perdând pentru tot-deauna, prin a doua căsătorie, folosința legală asupra averii copiilor născuți din prima însoțire, nu reobținește acest drept prin desfacerea căsătoriei de al doilea.

Curtea deliberând și

Având în vedere apelurile reclamanților : Casa de Scompt și Împrumut din Iași, Maiorul D-r Miclescu, a pârâtei Elena Rusovici, D-r Maior Miclescu și ca intervenient, toate tinzând la reformarea hotărârii Tribunalului Iași, secția II No. 137/904, care statuând asupra sechestrului de venituri a moșiilor Movilenii, Hârpășeștii și Mânjeștii precum și a caselor din Iași str. Veche No. 85, și pus atât pe porțiunea 1, recunoscută d-nei Rusovici, moștenitoarea ca femeie săracă a soțului său, cât și pe 4/8 din veniturile cuvenite moștenitorilor minori, hotărâre care a și validat în parte acel sechestrul numai asupra porțiunii aparținând d-nei Rusovici, pentru sumele datorite de aceasta atât d-lui D-r Miclescu cât și Casei de scompt, urmând a se deduce din acea porțiune 1000 lei pentru întreținerea d-nei Rusovici și care a fost pronunțată în urma conexării tuturor cererilor formulate;

Vedând că, în fapt, se constată că prin deciziunea Curții din Iași din 21 Decembrie 1891 sub No. 199 s'a recunoscut d-nei Elena Rusovici o porțiune virilă în usufruct, la a noua parte din moștenirea def. său soț Const. Rusovici, față cu alți opt comoștenitori, și că mai departe d-sa a beneficiat și de veniturile acestora ca usufructuară legală, muma lor.

Văzând că, în urmă. d-sa a trecut în a doua căsătorie, măritându-se cu d-l Dobreanu și apoi a contractat și datoriile atât față de Casa de scompt și Împrumut constatate prin hotărâri judecătorești executorii, cât și față de D-rul Miclescu de asemenea dovedite prin acte autentice și recunoscute;

(2) În doctrina pentru aceasta a doua opiniune : *Manara* : *Foro-Italiano* 1892, I, 433 notă;

În jurisprudență. *Cas. Torino* 18 Martie 1892 : *Foro-Italiano* 1892, I, 433; — *Apel Genova* 4 Noembrie 1892; *Foro-Ital.* 1893, I, 95; — *Cas. Torino* 21 Octombrie 1893 : *Foro-Ital.* 1894, I, 333; — *Apel Bologna* 16 Februarie 1894 : *Foro-Ital.* 1894, I, 1157; — *Apel Torino* 4 Martie 1895 : *Foro-Ital.* 1895, I, 635.

Vedând că în cazul concret și asupra înlinderii sechestralului pus pe veniturile mai sus arătate care consistă în o porțiune ca uzufruct legal și $\frac{4}{8}$ rămase pentru minorii actuali, cei l'alți moștenitori devenind majori și admitându-se în principiu de către toate părțile temeinicia aceluși sechestra, este a se vedea dacă creditorii urmăritori au dreptul și asupra veniturilor minorilor — după cum pretind — pe care mama ar avea dreptul să și le aproprieze și după a doua căsătorie, ca uzufruct legal atribuit puterii sale părintești :

Vedând că prin rostirea lămurită a art. 340 C. civ. mama care va trece în altă căsătorie, nu va mai avea acest drept de folosință și în această dispozițiune categorică se încheie acest text, fără nici un alt adaos ;

Că, atunci când legea prescrie vre-o decădere de drepturi, ea este de strictă interpretare și călă a fi aplicată în mod riguros și exclusiv de ori-ce altă ipoteză ;

Că, de câte ori legiuitorul a voit să facă o excepțiune la dispozițiunii formale de asemenea natură, el a prevăzut și regulat cazul prin o dispozițiune specială precis enunțată, ceea-ce în specie nu există ; căci textul cuprinde imperativ că : *mama care va trece în a doua căsătorie pierde uzufructul legal*, adică pentru *tot-de-una în viitor*, ori-ce eveniment ar supraveni în urmă ;

Că, ast-fel fiind, voința legii și fără a discuta motivele de ordine socială și utilitară care au determinat-o, d-na Rusovici, în specie, prin faptul trecerii sale în a doua căsătorie și-a *perdat dreptul* la uzufructul legal asupra veniturilor copiilor săi minori, cele $\frac{4}{8}$; și prin urmare, nici creditorii săi personali nu au dreptul de a le sechestra ;

Considerând că din toate aceste rezultă că, așa pusă chestiunea înaintea Curței, este oșios de a mai cerceta dacă d-na Rusovici a renunțat însă și la drepturile sale de uzufructuară prin conturile ce a înfățișat consiliului de familie, ca ori-ce tutor dativ, și că în fine, drepturile creditorilor trebuiesc reduse numai asupra venitului personal de $\frac{1}{8}$ a debitoarei.

Pentru aceste motive, respinge apelurile, etc.

(ss) I. I. Vrânceanu, N. Volenti, D. Porfiriu, Al. G. Hinna, C. N. Buzdugan

Observație. — După art. 340 din Codul civil mama care are uzufructul legal asupra averii copiilor născuți din prima sa însoțire pierde acest uzufruct prin a doua sa căsătorie, și aceasta pentru motivul că bărbatul de al doilea și copii ce se vor naște din această a doua căsătorie să nu se înavuțească în detrimentul copiilor născuți din prima însoțire⁽¹⁾. Această decădere nu se aplică, după legea noastră, tatălui care se căsătorește de al doilea, cu toată logica ce militează în favoarea teoriei contrare, pe care cu drept cuvânt o admite art. 232 din Codul italian⁽²⁾.

Se naște însă întrebarea: Desfacerea căsătoriei de al doilea are, sau nu, de efect pentru mamă redobindirea uzufructului pierdut prin această însoțire ?

Chestiunea este controversată, însă după părerea generalmente admisă, pe care o consacră și Curtea din Iași prin decizia ce publicăm as-

(1) Aceasta este, cel puțin, motivul pe care Real l-a dat înaintea Corpului legislativ. Vezi Locre, *Législ. civile*, VII, No. 17, p. 65 (ed. din 1827). Dar oare același inconvenient nu există și în cazul căsătoriei de al doilea al tatălui ?.....

(2) Vezi în această privință, articolul ce am publicat în *Dreptul* din 1901, No. 85.

tădi, uzufructul legal se consideră ca stins *pentru tot-de-auna*, fiind-că nici-un text de lege nu-l face să renască.

«Mama recăsătorită, dice Planiol, nu redobindește uzufructul când devine văduvă de al doilea ; acest drept nu i-a fost ridicat în mod provisor, ci se stinge în mod definitiv, după cum ne arată textul, etc.»⁽³⁾.

Tot în acest sens se pronunță și jurisprudența.

«Considerând, dice Curtea din Bourges (18 Iunie 1890), că, după art. 386 Cod. civil (340 român), uzufructul legal încetează, în privința mamei, ori de câte-ori ea se căsătorește de al doilea ; că, fără a cerceta dacă din lucrările pregătitoare ale Codului civil rezultă că legiuitorul a pronunțat contra mamei această decădere a uzufructului legal cu titlu de pedeapsă, sau ca o simplă măsură luată în favoarea copiilor din prima căsătorie, trebuie să admitem, în tăcerea legii, că dreptul mamei este stins *pentru tot-d'a-una* ; că teza contrară nu se întemeiază pe opiniuni formulate în mod clar cu ocaziunea votării legii, ci pe nisce inducțiuni trase din oare-care cuvinte ale expunerii de motive, sau pe unele expresiuni pronunțate cu ocaziunea discuțiunii care a precedat acest vot, etc.»⁽⁴⁾.

Această decizie, singura pe care am găsit-o în toată jurisprudența franceză, nu se mulțumește de a declara uzufructul mamei stins pentru *tot-d'a-una*, ci mai pune încă în principiu, că bunurile ce copiii ar dobândi în urma desfacerei căsătoriei, nu sunt supuse unui nou uzufruct legal.

Opinia care consideră uzufructul mamei stins în mod irevocabil, se mai întemeiază încă și pe termenii imperativi ai art. 340 : «Mama care va trece în altă căsătorie *nu va mai avea acest drept de folosință*».

Aceasta însemnează a rezolvi chestiunea prin ea însăși, căci este tocmai vorba de a se ști dacă

(3) Planiol, I, 2184, p. 714 (ed. a 2-a). În același sens, T. Huc, III, 202 ; Thiry, I, 511 ; Baudry, I, 982 ; Arntz, I, 661 ; Demante et Colmet de Santerre, II, 131 bis VI ; Marcadé, II, 163 ; Mourlon, I, 1065 ; Aubry et Rau, VI, § 550 bis, p. 91, 92 ; Demolombe, VI, 562 ; Acolas, I, p. 495 ; Valette, *Explic. sommaire du 1-er livre du C. Napoléon*, p. 217, 218 ; Dalloz, *Nouv. C. civ. annoté*, I, art. 386, No. 7 ; F. Herman, *C. civ. annoté (Supplément)*, I, art. 386, No. 8.—D-l Nacu (I, p. 562) nu discută această chestie ; ba, cu această ocazie, ne spune o inexactitate (p. 563) și anume: că părintele condamnat pentru delictul prevăzut de art. 263 din Codul pen. pierde folosința legală, ceea ce nu este adevărat ; căci, după textul nostru, părintele pierde numai drepturile ce legea îi conferă asupra persoanei copilului, nu însă și asupra averii, după cum se exprimă textul conrespunzător francez. D-l Nacu îndreaptă această lacună regretabilă printr-o tresură de cendeii, uitând că nu este legislator, ci comentator, și că decăderile de drepturi sunt de strictă interpretare.

(4) Vezi D. P. 91. 2. 143. Cpr. G. Liège, *Pasicrisie belge*, 89. 2. 87.

folosința legală trebuie să înceteze pentru tot-d'a-una, sau numai pentru timpul cât ține a doua căsătorie. Or, a decide că această folosință este perdută în mod irevocabil, este a aplica orbesce litera legii, fără a consulta spiritul ei. Scopul legii fiind, în adevăr, de a împiedica pe mama căsătorită de al doilea de a înavuși mai cu samă pe noul ei bărbat în detrimentul copiilor săi⁽⁵⁾, acest scop nu-și mai are ființă de câte-ori ea a devenit din nou văduvă, pentru că, în asemenea caz, ea nu va mai îmbogăți pe un străin, ci va percepe însăși veniturile copiilor și va dispune de ele în folosul său personal. Pentru a se prelungi în veci încetarea usufructului, trebuie să se decidă că a doua căsătorie a mamei este un fapt ilicit, care prin ea însăși ar fi de natură a trage după dânsa o decădere perpetuă, considerație care ar fi cu totul falsă și arbitrară.

Să nu se țină că a doua căsătorie ar fi într'un mod absolut dăunătoare interesului copiilor născuți din o însoțire anterioară, pentru-că asemenea considerație ar trebui să se aplice nu numai căsătoriei mamei, dar și acelei a tatălui, ceea-ce legiuitorul n'a admis, fiind-că a doua căsătorie a tatălui nu-l face să piardă usufructul legal, anomalie care nu se poate explica de cât prin originea cam confuze ale dreptului de folosință legală⁽⁶⁾.

Rămâne deci bine stabilit că legea n'a avut în vedere în mod principal a doua căsătorie, ci mai mult pe al doilea bărbat al mamei, pe care încă odată ea n'a voit să-l înavușească în detrimentul copiilor anteriori. Or, acest pericol ne mai existând în specie, femeia trebuie să redobândească dreptul de care în viitor nu se va mai folosi de cât ea însăși. Efectul neputând să supraviețuiască cauzii care l-a produs, nimic nu este mai natural și mai echitabil în același timp de cât a face aplicațiunea regulii: *Cessante causa, cessat effectus*. Aceste ni se par adevăratele principii, de și ele nu sunt sprijinite de cât de doi autori, Taulier, fost profesor la Universitatea din Grenoble: și de Laurent⁽⁷⁾. Doctrina opusă este, precum am văzut, generalmente admisă, însă motivele invocate atât de jurisprudență cât și de

autori nu ne-a putut convinge. Părerea noastră este formal admisă prin art. 164 din Codul Portugalei, promulgat la 1 Iulie 1867. «Dacă mama recăsătorită devine pentru a doua oară văduvă, ține acest text, ea va redobîndi usufructul și administrația bunurilor copiilor săi, în cazul când ar fi fost lipsită chiar de această administrație».

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI R.-SĂRAT

Audiența de la 26 iunie 1904

Președinția D-lui P. P. ROBESCU, Membru de ședință
Maria P. Tătăranu, Casa Jeschek și C-nia, Elisa A. Filotti cu C. Gr. Bagdat și Coman Micu, poprire și intervenție la poprire

Poprire. — Măsură de urmărire și conservațiune. — Poprire făcută de un creditor la poprirea făcută de un alt creditor. — Neadmisibilitate. — (Art. 455 și urm., 462 și 464 Procedura civilă).

Poprirea în mâna celui de al treilea pentru sume datorite cui-va, fiind o procedură de urmărire silită și un act de conservațiune, urmează că creditorul care ar voi să-și încaseze creanța din suma datorită debitorului său de către un al treilea, să facă atari acte de urmărire și conservațiune conform regulilor coprinse în art. 455 și următorii din Proc. civilă, fie că este cel dintâi care poprește, fie că mai sunt și alți creditori cari au făcut popririi înaintea lui, dispozițiile acestor texte de lege fiind generale și aplicabile tuturilor creditorilor cari voesc să ajungă, prin acest mijloc, la incasarea creanțelor lor.

Ast-fel, cererea de intervențiune făcută de un creditor la poprirea făcută de un alt creditor este neadmisibilă, intervenientul trebuind el însuși să facă poprire.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere că d-na Maria Al. Tătăranu prin petiția înreg. la No. 11805/904 intervine în poprirea ce-rite de casa Ieschek & Comp. și Elisa A. Filotti în mâinile d-lui Coman Micu, arendașul moșiei Căineni, din acest județ, proprietate a debitorului Constantin Gr. Bagdat, din arenda acelei moșii;

Având în vedere că, d-na Maria Al. Tătăranu, n'a făcut poprire asupra sumei pretinsă ca datorită de către arendașul Coman Micu datornicului Constantin Gr. Bagdat;

Considerând că poprirea în mâna celui de al treilea pentru sume datorite cui-va, fiind o procedură de urmărire silită și un act de conservațiune, urmează că creditorul care ar voi să-și încaseze creanța din suma datorită debitorului său de către un al treilea, să facă atari acte de urmărire și conservațiune, conform regulilor coprinse în art. 455 urm. Pr. c., fie că e cel dintâi care poprește, fie că mai sunt și alți creditori cari au făcut popririi înaintea lui; dispozițiile acestor texte de lege fiind generale și aplicabile tuturilor creditorilor care voesc să ajungă prin acest mijloc la incasarea creanțelor lor;

Considerând că prin art. 462 Pr. c. la care s'a referit intervenienta, legiuitorul arată numai că intervențiunile altor creditori ai datornicului urmărit, se pot face până ce nu s'a dat o hotărâre definitivă asupra validărei, spre a se tranșa controversa ce exista sub legea veche, anume dacă în urma validărei unei popririi se mai pot face popririi și de alți creditori și dacă

⁽⁵⁾ «Oare-care motive, a dis Cambacérés, pledău în favoarea mamelor care nu se căsătoresc de cât pentru a păstra copiilor lor starea creată de părintele lor; această excepție nu poate însă să facă a se pune în principiu că mama poate să ducă într'o altă familie veniturile copiilor săi anteriori, spre a îmbogăți ast-fel în detrimentul lor pe noul ei bărbat». Bărbatul având, în adevăr, administrația averii dota'e a soției sale (art. 1242), el va fi acela care, cele de mai multe ori, se va folosi indirect de usufructul legal cuvenit soției sale.

⁽⁶⁾ Cpr. Beudant, *Cours de dr. civ. fr.* (1897), II, 749 în fine, p. 397.

⁽⁷⁾ Taulier, *Théorie raisonnée du Code civil* (Grenoble, 1840), I, p. 496, 497; Laurent, IV, 338.

primul proprietar dobândește un privilegiu asupra sumei poprite. Explicațiunea dispozițiilor acestui art. a dat-o însuși d-l Ministru al justiției în ședința de la 12 Februarie 1900 a Senatului, ast-fel d-sa arată :

«Nu am admis ideea din Codul Sard, că popritul dobândește un privilegiu, nu am admis nici ideea care domnește în practică și care se trage din legislația franceză, că poprirea se poate face până când terțiul poprit se liberează în mod definitiv, am admis o soluțiune mixtă : cât timp poprirea nu este validată, este o instanță deschisă și până atunci ori-ce creditor poate să vină să facă alte popririi în mâna terțiului ; îndată ce însă s'a validat poprirea și hotărârea de validare a rămas definitivă, s'a operat o novațiune de debitor, popritul devine debitor personal al primului popritor ; celor-alți creditori ai datornicului primitiv, cari ar veni să urmărească pe poprit după validarea primei popririi, li se aplică principiul «*prior jura vigilantibus*» ;

Prin urmare, prin acest articol, legiuitorul n'a înțeles o dispensă de facerea unei popririi pe creditorul care intervine la o judecătorească de poprire înființată după cererea altui creditor și care voește a ajunge prin acest mijloc la încasarea creanței sale, după cum se susține de către reprezentantul d-nei Maria Al. Tătăranu ;

Considerând încă că și din textul art. 464 Pr. civ. rezultă că creditorii intervenienții trebuiesc să facă popririi, căci acest articol arată «*suma poprită datorită de cel de al treilea, se va distribui după scăderea cheltuelilor de către tribunal, între creditorii ce au urmărit, în proporție și după natura creanței lor*» ; așa dar suma trebuie să fie poprită de creditorii fără distincțiune dacă e primul popritor sau cel ulterior, distribuindu-se numai între cei ce au urmărit-o adică *poprito* ;

Considerând că aceasta reese și din explicațiunea dată de d-l Ministru al justiției tot în acea ședință din 12 Februarie 1900 a Senatului, când d-sa a arătat următoarele : «*Ce însemnează acum art. 464 ? însemnează că dacă mai mulți creditori au poprit conform art. 462, aceeași sumă în mâna celui de al treilea, acea sumă se va distribui între creditorii ce au poprit în proporție cu creanța fie-căruia*» ;

Că în specie d-na Maria Al. Tătăranu nefăcând poprire asupra sumelor datorite de Coman Micu lui Constantin Gr. Bagdat și poprite de casa Ieschek & Comp. și Elisa A. Filoti, singura sa cerere de intervenție în această poprire nu-i poate servi pentru a ajunge la achitarea creanței sale, că prin urmare din acest punct de vedere intervenția este inadmisibilă și prin consecință urmează a fi respinsă ca atare ;

Pentru aceste coasiderante redactate de d-l membru de ședință P. P. Robescu, Tribunalul respinge, etc.

(ss) P. P. Robescu, G. N. Gheorghiu.

Camera de punere sub acuzare a Curței de apel Craiova

Atentat la pudoare cu violență.—Ce se înțelege prin violență.—Îmbătarea prealabilă a victimei atentatului.—Dacă constituie o violență în sensul legii.—Art. 264 al. II și 63 din Codul penal).

Atentatul la pudoare cu violență consistă în faptul de a abuza de o persoană contra voinței sale, fie că lipsa de consimțământ rezultă dintr'o violență fizică sau morală, fie-că rezultă din ori-ce alt mijloc de constrângere sau de surprisă.

Ast-fel, îmbătarea persoanei asupra căreia s'a comis în urmă, în starea ei de beție, un atentat la pudoare, constituie o constrângere asupra sa, care face ca atentatul la pudoare să fie comis cu violență.

Având în vedere opozițiunea făcută și notificată în termen de către d-nul Procuror General, contra ordonanței definitive cu No. 180 din 23 Octombrie 1904, a

Judelei instructor Dolj cab. 1, prin care s'a declarat caz de urmărire contra lui Nae Dinu Florescu pentru faptul prevăzut de art. 263 combinat cu 63 Cod. penal în cuprinderea următoare :

Domnule Președinte,

În termenul legal fac opoziție contra ordonanței No. 180/904, a d-lui Jude Instructor al cab. 1 Trib. Dolj, pe motiv că rău d-sa trimite pe prevenitul Nae Dinu Florescu, de 19 ani, în judecată pentru atentat la pudoare fără violență asupra unui copil mai mic de 14 ani, prevăzut și penat de art. 263 Cod p. de oare-ce copila Irina Gheorghe Pop nu putea să-și dea seamă nici de cursa ce i se întinsese prin faptul că i dăduse să bea trei, patru pahare cu țuică și o îmbătase, și nici de acțiunea prevenitului asupra corpului său, spre a se putea zice c'a consimțit, mai ales că a luat-o în brațe, prin urmare violența rezultă din acest fapt, și din nepriceperea ei a faptului ce se exercita asupra ei.

«*Cerem de la Onor. Cameră să bine voiască a modifica zisa ordonanță, în ceea-ce privește aplicarea legii și calificarea faptului, trimițând pe prevenit în judecată pentru faptul prevăzut și penat de art. 264 al. II C. penal, înaintând odată cu aceasta și dosarul cauzei No. 229/904.*

Primiți, etc.

Procuror General (s) Ath. Herescu

Având în vedere toate actele cauzei care s'au citit de d-l Grefier, după care d-l Procuror general a susținut opozițiunea sa, cerând a se declara caz de urmărire contra numitului prevenit pentru faptul de atentat la pudoare cu violență, prevăzut și pedepsit de art. 264 al. II C. p. combinat cu art. 63 acelaș cod, și în urmă retrăgându-se împreună cu grefierul ;

Camera deliberând, și

Având în vedere că Nae Dinu Florescu de 19 ani, din com. Căciulatu, districtul Dolj, depus în prevenție, a comis următorul fapt ; în seara de 19 Septembrie 1904 fata Irina Gheorghe Pop, în etate de 6 — 7 ani, venise în curtea prevenitului, el îi dă țuică să bea și după ce fetița Irina Gh. Pop se îmbătă, o ia în brațe o duce după casă și acolo comite asupra acestei fetițe atentat îndeplinit la pudoarea ei ;

Acest fapt se dovedește cu suficiență din arătarea pacientei, din depunerile martorilor ascultați de către judecătorul de instrucție și chiar din mărturisirea completă a prevenitului ;

Considerând că atentatul la pudoare cu violență consistă în faptul de a abuza de o persoană contra voinței sale, fie că lipsa de consimțământ rezultă dintr'o violență fizică sau morală, fie că rezultă din ori-ce alt mijloc de constrângere sau de surpriză ;

Că în speță după cum s'a comis faptul arătat mai sus, prevenitul prin darea de țuică feti Irini, prin îmbătarea numitei copile de către prevenit a exercitat asupra ei o constrângere și a surprins pe numita fată așa că faptul cel mărturiseste este comis cu violență ;

Văzând și actul de naștere al prevenitului care este de 19 ani cum și frageda vârstă a pacientei ;

Văzând și părerea doctorului expert care a examinat pe pacientă și a conchis că este deflorată ;

Pentru aceste motive, admite opozițiunea, etc.

(ss) G. Orman, C. Vallimărescu, M. Economu.

Printr'o regretabilă eroare de copist, care până acum a trecut neobservată, s'a omis a se trece numele amicului nostru d-l N. N. MURGĂȘEANU, doctor în drept din Paris, avocat al Statului Cl. I în Craiova, în lista ce am publicat în „*Curierul Judiciar*” No. 87 din 23 Decembrie 1904, pentru componerea Comitetului de redacție pe anul 1905. D-l Murgășeanu de fapt însă a continuat și continuă a da prețiosul său concurs „*Curierului Judiciar*” ca membru în Comitetul de redacție.